

40. Vattukarl.

MELODI.

a. HI, S.L.S. 82, 399; även S.L.S. 125, 63. (A)

a. Åb, Hitis, Högsåra.
Sj. Edla Jakobsson.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Ko - nun - gens son ut - - i En - - ge - land. De le - von för -
ut - av all än - da. Han loc - ka - de mig en lil - ja så
grann. Den jung - frun var kom - men i vån - da.

TEXT.
Översikt.

A. HI, S.L.S. 82, 285. (a)
B. VÖ, S.L.S. 28, 243.

A.

Varianter.

Hitis, Högsåra. Sj. Edla Jakobsson. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Konungens son uti Engeland
— de levon förutan all ända —
han lockade mig en lilja så grann.
— den jungfrun var kommen i vända —
2. Han lockade mig i en blomster-
äng,
där han plocka blommor, och jag bädda
säng.
3. Och jungfrun hon gångar sig i
kammaren in,
där föder hon sig en så liten kinn.
4. Sen svepte hon barnet uti sitt vi-
taste linn,
sen lade hon det i sitt lilla gullskrin.
5. Sen tog hon skrinet under sin
arm,
sen gångar hon sig till den långa sjö-
strand.
6. Så sköt hon skrinet ifrån land:
»Gud låte det räka och aldrig se land.»
7. Konungen slankar längs med land,
då fick han se där skrinet slog på land.

8. Konungen sade åt tjänaren sin:
»Gå in efter skrinnycklar min.»

9. Konungen läser upp detta skrin,
en liten kinn för honom låg.

10. »Detta barn så vill jag giva ett så
vackert namn,
unga Vattukarl han heta skall.

11. Femton år skall du vara på min
gård,
sen skall du bliva min utvalda måg.»

12. När femton år förlidna var,
då började han på handen giva.

13. De drucko i dagar, de drucko i
två,
men intet vill bruden åt sängen gå.

14. De drucko i dagar, de drucko i
tre,
men intet vill bruden åt sängen se.

15. Fjärde dagen åt kvällen led,
då började bruden åt sängen se.

16. Sen la de bruden i sängestock,
men bruden vände sig till väggen bort.

17. »Är du nu unga bruden min,
så vänd dig nu om, din ögon till mig.»

18. »Och intet är jag kära bruden
din,
jag är kära modren din.»

19. »Är du nu kära modren min,
var haver du kära fadren min?»

20. »Konungens son uti Engeland
han lockade mig en lilja så grann.

21. Han lockade mig åt en blomster-
säng,
där han plocka blommor, och jag bäd-
da säng.»

22. Om morgonen bitti, då dagen
blev ljus,
då slankade konungen på brudehuset in.

23. »God morgon, unga mågen min!
Hur mår unga bruden din?»

24. Och intet så är hon unga bruden
min,
men hon är kära modren min.»

25. »Är hon nu kära modren din,
var haver hon då kära fadren din?»

26. »Konungens son uti Engeland,
han lockade henne en lilja så grann.

27. Han lockade henne åt en blom-
steräng,
där han plocka blommor och hon bädda
säng.»

28. Och konungen han vred sina hän-
der ihop:
»Det har jag intet trott.»

29. Un Vattukarl han salar upp sin
gångare grå,
— de levon förutan all ända —
sen rider han sig på sin kära faders gård.
— den jungfrun var kommen i vända —

B.

Vörå. Uppt. M. Thors 1892.

1. Det lider allt till en midsommardag,
— det lever väl än —
då jungfrun skulle föda barn.
— den jungfrun blev lönligen sorgsen —

2. Hon svepte det barnet i vitan
schalett
och lade det uti litet guldskrin.

3. Hon sparkar till skrinet allt med
sin fot,
så havets böljor togo emot. och konungen gav honom unga dottern
sin.
4. Konungen kom hem ifrån Engeland,
han såg där litet guldskrin var. 11. »Jag vill aldrig Karlvågersman
ha,
han är ju bara ett hittebarn.»
5. Han tog det skrinet allt upp i sin
famn
och seglade så hem igen. 12. »Ett hittebarn får mat och lön»
— — — — —
6. »God morgon, god morgon, unga
dotter min!
Haver du nycklar båd stora och små?» 13. »Du vill att jag skall vara unga
bruden din,
fastmera så är jag modern din?»
7. »Nog haver jag nycklar båd stora
och små,
men ingen som månde det låset uppgå.» 14. »God morgon, god morgon, Karl-
vågersman!
Hur mår unga bruden din?»
8. Han frestade en, han frestade två,
den tredje månde det låset uppgå. 15. »Hon säger, att hon ej är bruden
min,
fastmera så är hon modern min.»
9. Han tog det barnet allt upp i sin
famn
och kristnade det till Karlvågersman. 16. »Vem är då fadern din?»
»Unga konungen uti Engeland.
10. Karlvågersman växte, och han
blev stor, 17. Han haver mig lockat, medan jag
var ett barn.»
— det lever väl än —
— — — — —
— den jungfrun blev lönligen sorgsen —